

JÓKAI ANNA

Az utolsó gyermek

A Föld metamorfózisa előtti utolsó szakaszában élsz majd, az I. (szabályozott zónában), ahol kínlódba, de még egy darabig szokványos módon valamelyest fenntartható az élet.

Vagy bár ott élsz még a visszahúzódó, lappadó anyag birodalmában, de tőle egyre függetlenebbül, szellemi érzékszerveiddel minőségi ugrásra felkészülten.

Évet ne kérdezz; ki tudja, az időszámítás kezdetét akkor kihez-mihez viszonyítják. Attól tartok, a megtestesült Antikrisztus is kikényszerít magának egy „fix pontot”, ahonnan fizikailag is megnyilvánuló tevékenységét években mérhetik. Addigra csaknem minden feleslegesül (vagy elpusztul) – de Te, Emberem, *vagy*, úgy-ahogy, olyan-amilyen. Holmi dinoszaurusznál szívósabb fajta. *Ma* döntöd el, egykor milyenné változol. *Ma*, a Krisztus utáni harmadik évezred korában – ami történetünk kezdetén már csak homályos legendaféle, mint nekünk Atlantisz letűnt világa. Rajtad múlik, mit csinálsz a mindenképpen megsemmisülő bolygóval, mert nem mindegy, milyen lesz az elmúlás: meddő szétrohadás vagy az új csíra természetes feltétele. S Te – Én-magad, együtt enyész-e majd a Földdel, vagy képességet szerzel az átköltözésre, a magasabb megjelenőbe? Undorító környezetben evickélsz a percnyi túlélésért vagy átlényegülsz (egy cseppnyi nosztalgiával), birtokában a biztos tudásnak és az édes reménynek? Rögbe-száradás vagy „új Ég, új Föld?”

Még választhatsz. Te is – gyermekeid is – gyermekeid gyermekei és azoknak gyermekei is. Sokadíziglen.

De egyszer megszületik az utolsó gyermek. Talán Te szülsz meg – talán Te leszel az. De semmiképp nem vonulhatsz vissza.

A szellem műhelyében nincsenek nyugdíjasok.

Ha –

– Napról napra fullasztóbb a levegő – mondja Lulla, és kontyát nyakszirtje fölé emelint. A májpiros szám kiviláglik.

Lulla 2-egymillió százhatvanhatos nő, amíg a forgalomból – a meghalás aktusa által – ki nem vonódik. Ezt a számot kell majd leadni, hogy az újonnan keletkezett egyed felvehesse. Nagyon fontos a pontos nyilvántartás: többeknek ugyanazzal a számmal nem legális élni. De ez nem sorszám, a forgalomban éppen részt vevők mennyiségére ebből nem lehet következtetni; lehet, hogy Lulla számát előtte már akár ezerszer is kiosztották, ahogy a lét-fluktuáció éppen megszabta. Ahogy kiürült mögüle az ember. A *szín* szolgál egyedül objektív támpontul. Meg az „1” és a „2”: hagyomány, a barbárság istenbabonás korában különböztették meg így a nemeket. A *májpiros* azt jelenti, viselőjének van még némi esélye a reprodukcióra. A *sárga* bélyeg a tarkón: az elsorvadt nemiszervűek, a nyomorékok jele. Ez a precíz tudományos elkülönítés megkönnyíti az egymás közötti érintkezést. Nincs csalódás. Lehet előre kalkulálni.

– Pedig ez a legjobb körzet – mondja Lulli, az 1-nyolcszázhaty-ezer-kettedik férfi, s meg-simítja Lulla fedetlen nyakán a foltot. Kockázatos mozdulat: a gerjedelem a legkisebb érintésre is elhatalmasodik – bár esetükben nincs kényelmetlen bonyodalom, ők helytársak, kiváltották a közös hat négyzetméterre a jogosítványt. Annyiszor elégitik ki egymást, ahányszor csak kedvük szottyán. Praktikus, higiénikus. Ha jön az inger, nem kell az első egyes vagy kettes lénnel behúzódni a legkevésbé büdös hulladékkupac tövébe. Hogy ki-kivel, nincs jelentősége. Valaha volt egy diszkriminatív kor (a barbárság istenbabonás korát követő józantudatú népeknél) – ahogy a legenda tartja, amelyikben valami különös élvezetet találtak abban – férfiak és nők, nők és férfiak, férfiak és férfiak –, hogy partnercserét hajtsanak végre... állítólag így stimulálták a hanyatló nemi vágyat. Az meg tényleg elképesztő, ha hinni lehet a mesének, hogy valaha, az előcivilizáció hajnalán, valamiféle elhülyült állapotban („szerelem”) két ember életfogytiglan azért tapadt össze, mert csak egymástól kapták meg a gyönyört...! Milyen nagyot haladt az emberiség! Milyen ésszerű, hogy ma már mindenki mindenkivel behelyettesíthető – hiszen az *élmény* még árnyalataiban is ugyanaz – felesleges válogatni. Sőt, az ön-nyomkodás is megteszi! Csak a hely, azt kell kiharcolni!

Lullának és Lullinak sikerült. Nem voltak egészen fiatalok – mivel ötvenévesen illet önként, tapintatosan kiiktatódni, a kiközösítést megelőzendő. S ők már a harmincas éveik közepén jártak! De előnyükre szolgált, fiatalító tényezőként hatott, hogy cirka huszonöt éve nem született gyerek a zónában, s a régebbi „kiszülöttek” között is sok volt már a neutrán, a sárgával billogzandó, nemiszerv nélküli. Mostanra az ismeretlen vírus általános támadásba lendült: kiüresítette az ondót és elszáritotta a petesejtet; a mechanikus lövellésben holtan levált lemezek újszak, ezer aktusból sem lett egyetlen, akár fogyatékos embrió sem. Az Ügyintéző Kormány persze reménykedett: talán sikerül megtalálni a két legfiatalabb ember-képződményt, aki nemi jellegét még őrzi, s a reprodukcióra, bármily satnyára, esetleg képes? Addig is, a propaganda működött: egészséges ez a szünet, önvédelem, a bolygó nem tud többet eltartani, így regenerálódik, ez az az anyag önszerveződése, a felesleg az felesleg! Majd korrigálja magát a bölcs matéria, a jelenben pedig ideiglenesen föl lehet az életkorhatárt emelni, ötvenről akár hatvanra is! Nem kell olyan hamar kiiktatódni.

Fejlődés! Mindennek a logikus felfogás az alapja. Lullában – a hasa táján, a belek között – valami kinyújtja a csápjait; éhesen, cuppogva behúzza magába a vörösen, izzadtan türemkedő hús-darabot. Egy percig, ha tart az egész. Az inger kielégül. Behúzni, kilököni. Ilyen egyszerű.

– Ennél jobb helyet nem is kaphattunk volna – mondja Lulla, s a mindig kéznél levő higi-kendőcskével megtörölközik. – Itt viszonylag nincs olyan meleg és büdös.

– Hát igen. Viszonylag. – Lulli elveszi a sarokból az utolsó műanyag flakont, hármat kortyol a langyos vízből. – *Aránylag* jó perspektivikus célszemélynek lenni!

Lulla kikapja a kezéből a flakont, rátekeri a kupakot. – Tudod, hogy csak holnap este van osztás... Mit gondolsz, én nem vagyok szomjas? Perspektivikus célszemély...! Dupla adag víz, ez lenne a minimum! Talán akkor végre sikerülne a reprodukció. Ki van a szervezet száradva.

– Rossz felé haladnak a dolgok – Lulli oktatólag fölemeli a mutatóujját – Anélkül, hogy lázítanék... A klónozás is fuccsba ment. Szép kis tudósok. Nagy hűhó, felhajtás, aztán egyre deformálódottabb egyedek... Semmit sem tudnak ezek megoldani. Csak két pofára nyelik a vizet, ha hinni lehet a pletykának, van, amelyikük napi egy literben dőzsöl! Nekünk meg per koponya négy deci! S akkor még macerálnak: képződött-e már magzat?!

– Mások is vannak így. Mintha nem hallottad volna. Legalább tízezren vagyunk még, májpirosak. Akik próbálkozunk, eleddig mindhiába. Akkor sem szabad csüggedni. Csak ti, hímjegyűek, vagytok ilyen türelmetlenek. Különb is: négy deci víz is nagy kincs. Ma-napság, amikor a többség egy decin tengődik... s nézd meg, hol kényszerülnek élni! Mi-közben a mi fajtánknak hat négyzetméter jutott! Harmincfokos léghűtéssel, szagszűrő-vel... s micsoda masszív, fényes fekete szennyzsákok... ezekbe nyugodtan üríthetsz, pa-tenantre zárnak. A boldogság titka: mindig lefelé kell tekinteni, nem irigykedni, fölfelé... – Lulla nyakán izzik a májszínű jel. Ingerült.

Lulli lebiggyeszi a szája szélét. – Nem bírom, ha a nőjegyűek filozofálnak. Mindenbe belenyugodtunk, ezért jutottunk idáig. Elegem van a higikendőkéből. Egyszer, egyetlenegy-szer, ebben a valóban bűdös életben, bele szeretnék merülni valami nagy edény vízbe! Medence... Kád...

– Fürdés! – Lulla sóhajt – valaha így hívták azt a dolgot. Micsoda luxusban élt egykor az emberiség... Ki lehetett menni a szabadba, maszk nélkül, még napsugárzó időben is!

– Ha egyáltalán igaz a legenda – mondja Lulli –, nem kell mindent bevenni, amit ezek a kolduló fantázia-költők terjesztenek... egy csepp vízért bármilyen baromságot képesek kitalálni... elég, ha a nyelvük hegyére csepegtetsz, máris dalra fakadnak. Zöldellő dombok, árnyas erdők, csillogó hideg fehér por, valami hó, víz, ami a földön folyik, víz, ami megáll a talaj felett... tó, vagy mi a csuda... szag, amit beszívni kellemes és illat a neve... csupa dajkamese. Csak borzolja a kedélyeket.

– Ahelyett, hogy a mély fúrású kútjainkkal vigasztalnának... ahelyett, hogy biztatnának a jövővel... hiszen olykor-olykor mégiscsak megered az eső... még ha forró is...

– Hát igen. De akkor meg az a fojtogató pára...

– Látod, ez az... ez a negativitás torzítja a jellemedet! – mondja Lulla – Hol itt az előírt pozitív gondolkodás?! Neked mindenről csak a rossz jut eszedbe! Megkeseríted ezt a kis időt is... Úgyse lehet tudni, meddig. Bármely pillanatban megszigoríthatják a korhatárt...

– Már alig várom! – Lulli megnyomja a gombot, az ülőke a falból kiugrik, Lulli rátoty-tyan. – Nincs ebben semmi jó. *Lenni*. De minek?!

Lulla közelebb húzódik az ablakréshez. Nézi a fényes, fekete zsákhegyeket. Sóhajtás helyett kaffant egyet.

– Minek, minek...?! Ezért tartunk itt, ahol tartunk. Mert ezt kérdeztétek. Ezen só-hajtoztak a tefajta dicsó őseid, kipréseltek az agyukból mindenféle hagymázás elméletet valami féle Ős-okról, valami Lényről, valamiféle célról, s közben – amíg pofáztak – szépen lelakták, kihasználták, tönkretették az egyetlen realitást, a Földet...!

– Dehát tényleg nincs semmi? Csak az, ami van... – Lulli hangja elvékonyodik, ez helyet-tesíti a sírást, ez a kappan-hang, a gombóc a nyelv alatt – Hátha akkor... hátha *azoknak*...

Lulla megriad. Hozza a plasztik-üveget.

– Igyál egy kortyot. Kiszáradtál... Még valaki meghallja. A falnak is füle van. Jól tudod: elmeháborodottnak nincs esélye. Saját létfenntartásra sem, nemhogy reprodukcióra.

– Bezzeg a rendháborítókat képtelenek kiirtani. Ott lesnek minden kupac mögött. Ki-csavarják a palackot a kezemből. Ha nem vigyázunk, egy nap még a lakhatásból is kitúr-nak. „Egyenlő vízadagot mindenkinek!” Demagógia! Azáltal, hogy elrabolják, ők isszák a legtöbbet...

– Nem kell sétafikálni. Pláne nappal. Olykor a legprímább maszk is átereszt. Elég egy hajszálrepedés! Éjjel nyugodtan járhatsz egyet. Kibírod palack nélkül, nincs mit elrabolni.

– Lulla hadar, mintha unt leckét mondana föl – Megártott neked a heti három szabadnap. Te csak akkor érzed jól magad, ha kapkodhatsz a billentyűkhöz az irányítóban... De más is akar dolgozni. Kikapcsolódnál a tévélenségből. Nem lehet folyton szexelni. Rém unalmas. Rém unalmas.

– De ha sikerülne! – fényutáncot csillan fel Lulli szemében – ha nekünk összejönne... Ha mi állítanánk elő végre egy gyereket... Akár neutránsat, én már azzal is kiegyeznék! Napi egy liter tiszta, fertőtlenített víz, plusz juttatás, törvény szerint! Számolatlan higikendő, egy nap ráadás munkaengedély, és osztályon felüli, azbeszt maszk! Micsoda kivételezett helyzet, embert kreálni, huszonöt év után!

– Három négyzetméterrel nagyobb lakhatást is kaphatnánk. Egészen a centrumban. A párkányon hűtőszekrény... Az a fehér csillámpor!

– Hiúság, asszony a neved – mondja Lulli, az archaikus fordulatra büszkén. – De talán még a halálidő-választást is megengednék. Meg lehetne toldani egy-két évvel... – Lulli elbizonytalanodik, feláll, ő is odalép az ablakréshez. – De minek? De *minek*?

Lulla suttog. Kémleli a falat. A falnak füle van.

– Jól tudod, hogy ez tilos. Ez a legtilosabb. Kérdezni, amire nincs megszabott válasz. Elgyengítő, felesleges töprenkedés. Koncentrálj a mai napra. *Mindig* csak a mai napra. Első parancs a felkészítő kiskönyvünkben. Eleget ismételtünk... Inkább dugjuk ki az orunkat. Tegyük egy próbasétát. Végre nincs sugárzás, kezd már hűlni a levegő.

– Nem találom a maszkomat – mondja Lulli. Nincs kedve mozdulni.

– Nem is keresed – mondja Lulla, s leemeli a kampóról a maszkot. – Teli van ragacs-csal... hányszor kértelek, ahogy leveszed, rögtön tisztítsd ki. Csupa nyál a belseje, persze, hogy megtapad benne a por... Nem azért vagyunk együtt, hogy a te piszkodat én takarítsam... És ez fokozottan vonatkozik az egészségügyi zsákokra. Használat után azonnal be kell a szájukat zárni. Nem elég a bűz odakünn?

– Csak perlekedj. Még ez is jobb, mint a süket csönd – Lulli felhúzza a lehelletvékony, de mégis szűrőként szolgáló lábfejtől állig takaró ruhán a zippzárat, belelép a vastag, rugalmas talpú papucs-cipőbe; fintorog, mielőtt arcára illeszti a maszkot.

– Az azonosítási számod se látszik rendesen – mondja Lulla –, az is el van a homlokon maszátolva. Azt akarod, hogy előállítsanak?

– Nem akarok semmit. Legszívesebben a megsemmisülési határidőt sem várnám meg. Ha nem lenne olyan bonyolult és fájdalmas az ön-intézés... Elbújni, lemeztelenedni, várni, amíg a sejtek szétroncsolódnak... – Lulli elmélázik, majdnem vágyakozva.

– Akkor már az abszolút szomjúság. Kiszáradásig. – Lulla egy kissé gunyoros. – Sokkal elegánsabb. Ne igyál egy kortyot sem. S ajánld fel az adagodat valakinek a leminősített kategóriában. Vagy inkább az én számomra.

– Hát neked teljesen mindegy? Hogy vagyok vagy nem? A köz-lakhatásunk, a kisülések?

– Mindenki mindenkivel behelyettesíthető... második alaptétel, felkészítő kiskönyv, második passzus! A könyökünkön jön ki. Be akarsz a deviánsgyűjtő gödörbe kerülni? Fél deci víz, semmi higi, papírmásé álarc, munkatiltalom? Három kínos hónap, amíg...

– Valamikor, a történelmi visszatekintő weboldal szerint legalább volt gyors kivégzés – mondja Lulli csüggedten –, akkor még élt az a bizonyos humanizmus...

– Humanizmus! – Lulli megvetően csettint – Demagógia. Eddig még minden úgynevezett „humanista” csak ártott. Kattanj rá, nézz csak utána! A hiú remények elgyengíte-

nek. A következetes önérdékűség, ami még úgy-ahogy működésben tart. Induljunk. Belesülök ebbe a göncbe. Ma még a fenntartó tablettát se vettük be.

– Feltöri a torkom! Se íze, se bűze. Ahogy a barbárok mondogatták.

– Ez a szerencse! – Lulla humorizál. – Hogy bűze sincs... Íz... mi a fene lehetett?

Az alkonyi Nap a sűrű, sötét napfogókon is átütött olvadt, mélyvörös fényével. Mégis: a járatok kezdtek benépesülni. Bár a fekete szemeteszsákok kétoldalt egyre kevesebb helyet hagytak, nagy volt a forgalom. A zsákokat – az erre kijelölt, felsőfokon képzett szakemberek – gondosan illesztették egybe; rés nélkül simultak össze – így építhették a primitívénél primitívebb őskorban a piramisokat. Kanyargott az új Nagy Fal – szemétsomagokból rakva, szilárdan. Ezen a környéken rendelet tiltotta, hogy bárki bármilyen hulladékot csak úgy elejtsen. Saját műanyagzsák, tépőzárral! Ez a kiemelt körzet!

A bágyadó fény megcsillan a feszesre tömött műanyagban.

– Nézd – mondja Lulli – szinte romantikus. Szinte esztétikus.

– Talán praktikus – mondja Lulla. – Ezeket az elavult szavakat honnét szedted?

Óvatosan kerülgették a szembejövőket. Nem tanácsos a védőruhákat sűrűlódásnak kitenni. Kétévente van csak hivatalos csere. A járatokban köszönetni se kell: bonyolult a számokat leolvasni: ki ismerős, ki nem? A *haladás* a fontos, zökkenőmentesen, mindegy, melyik irányba, be ne rozsdásodjanak végképp a lábak. Kényelmes helyzet. Hetente egyszer a lakóterbe szállítják a pirulákat. Nincs túlekedés, nincs vásárlás, csak raktár. Mindenki gyalog jár – kivéve a szállítókat, azok háromkerekű triciklikén hajtanak, reggel öt és hat között, megerőltető munka, csurog is róluk az izzadság.

– Nem érzel valami bűdöset? – kérdezi Lulli, szimatol. Az álarc mókásan mozog az orra körül.

– Talán megint kipukkadt egy zsák – Lulla taszít egy kicsit Lullin –, haladj tovább, mielőtt feltűnnek a körzetőrök, és befognak a lyukat keresni... Tudod, hogy joguk van rá.

Befordultak a szigorúan derékszögű kanyarban. Hirtelen lett este. Pattintottak egyet a váll-lámpa gombján. Föltűnt a Hold, a csukódó ernyőrendszer fölött. Elmosódott, tócsában ázó fehér pofa. Apró, kerek térség közepén alumíniumrósák magasodtak, a holdvilágnál megtévesztő árnyékot vetve. Az *árnyék* még hasonlított az egykori világra. Elvonultak előtte, sorjában – fejenként két perc jutott erre a mulatságra.

Szokatlanul enyhe lég borult a tájra. A csuklőhőmérő harminckét fokot mutatott. Már régen mértek ilyen hűvöset, télelőn.

– Induljunk vissza – mondja Lulli – és érintkezzünk... Most van esély a reprodukcióra...

– Te gyógyíthatatlan képzelgő! – legyint Lulla. – Majd éppen nekünk sikerül!

Az aktus itt, nyílt színen, tilos. Forgalmi akadály. A másod- és harmadrendű zónában bezzeg egymás hegyén-hátán hemperegnek az emberek. Nem lehet pontosan megállapítani, vegyülnek-e, vagy verekednek éppen.

– Voltaképpen ez ősi módszer – szólal meg Lulli, akadozva –, hogy csak ilyen mechanizmussal lehet új embert létrehozni... amikor nem kell különeműnek lenni, hogy a kisülés végbemenjen... sőt, ez egyre ritkább...

– Már megint gondolkodsz – Lulla felcsattan –, meglátod, lejelentelek magam mellől. Azt a kicsit, ami még hátravan, szeretném simán eltölteni.

Lulli a kockaház előtt megveti a lábát.

– Valami nagyon el lett itt szúrva – mondja makacsul –, csak azt nem tudom, *mikor...* és *miért...*

– Elég! – Lulla a kapun belülrre löki. – Ez az utolsó alkalom, hogy a nyavalygásodat eltűröm. Az őseember lehetett ilyen, amikor lejött a fáról és azt hitte, hagyott valakit a fa fölött lebegve, valakit, aki majd a földön is törődik vele... Aztán ma már fa sincs, hogy vissza lehetne kapaszkodni rá!

– És ha valóban? – Lulli ingerülten tépi le az álarcot; már a zárt, hat négyzetméteres térben állnak. – És ha valóban ott és akkor... mit tudom én, két-hármezerben ... akkor siklott ki az egész?!

– Legyek rossz jó, de be fogsz kerülni a gödörbe – Lulla kiabál –, ha valaki meghallja... Ezzel az agyzavarral, neked utód!!

– Jól van, na – mondja Lulli és többször egymás után megéri Lulla testét. Minden pont erogén pont, csak néhány másodpercig, határozottan rá kell nyomni a mutatóujjat.

– Tudod, hogy nem lehet ellenállni – Lulla csitul –, kihasználod az objektív törvényszerűséget...

Eleinte az unalomig megszokottan bonyolódott minden. Lulla türelmetlenül várta a buborék pattanását a hasában, Lulli inkább nyújtotta volna a percet, amikor a lövellés bekövetkezik. Csak éppen a nő bosszúsabb, ingerültebb volt, mint általában, a férfi pedig szomorúbb. S ami félelmetes: képtelen volt az agyát kikapcsolni. Az *agya* vágyott valamire. S ez a vágy hirtelen *fizikailag* bántani kezdte. Égett az ágyéka. Mintha üvegszilánkos massa szakadna ki a testéből, éles fájdalmat érzett a hímvesszőben; a hímvesszőben, ami az ejakuláció pillanatában satuban préselődött össze. A gyönyör az volt, hogy végre ki lehetett szabadulni. Lulla is jajgatott: mintha eddig soha nem tapasztalt tömeg hatolna a méhébe s szétfeszítené – mintha befűrná magát valami, roncsolva maga körül a húst.

– Vadállat – sikoltja Lulla, atavisztikus fordulattal (hiszen a vízigényes állatfajt kiirtották régen).

– Ez szörnyű... – vonítja Lulli – mi csinálja ezt benned?!

Dühödten, mégis könnyebbedve, szétváltak. Törülköztek, szemrehányóan bámultak egymásra. Ezt aztán még egyszer nem. *Soha többé*. Hát a parányi élvezkedést is elvették. De ki? Ki vette el?

*

A nem várt fordulat mégis éppen így következett be. Néhány hónap véres savófolyás után Lulla köldöke mögött valami dudorodni kezdett – s mintha száz lába lenne, rugdosta a beleket. Minden kétség eloszlott: a Testkarbantartási Szaktanács kiadta az igazolást: megvalósult a reprodukció, a friss ember. Közhírré tették, ha eddig a szülés – az okozat – járt fájdalommal, most már a nemzés – az ok – fog fájni! Ez az új jel, ami az akció sikerét jelzi! A kreatív világtag ezután pusztá kötelességből teszi, a „fennmaradásért” nyakpánttal kitüntetten.

Lulla dőzsölt a vízben: napi másfél litert kapott. Lulli adagját – mint aki már nem befolyásolhatja az esemény menetét – méltányosságból egy literre emelték. A négyzet alakú lakhely helyett két négyzetméterrel nagyobb téglalap alakút engedélyeztek, egészen az Irányító Testület közelében, ahol háromszáz méteren belül zsákokat nem tárolhattak.

A fájdalmas művelet a továbbiakban bejelentési kötelezettség alá esett. De hiába. Nem akart még egyszer megtörténni.

A lelkesedés alábbhagyott. Ha a belátható jövőben nem sikerül mellé párt gyártani, mindegy, mi születik. Nőnemű vagy hímnemű. Aktiválható vagy akár neutráns. *Önmagában* mitsem ér.

Hajdanán kilenc hónapig tartott terhesség – az orvoslás fejlődése folytán ezt az időt már régen, talán háromszáz éve is! sikerült hat hónapra csökkenteni, fantasztikus képességű inkubátorok fejezték be a munkát, helyettesítették biztonságosan az anyaméhet.

Üzembe helyeztek egyet az immár huszonöt éve pihenő szerkezetek közül – s ha már nem is hurraoptimizmussal, de szenzációéhesen várakoztak.

A magzat megcsúfolta a számításokat, hat hónap múltán még mindig csak ökölnyi volt, s nem mozdult meg. Ugyanakkor szaporán vert a szíve. Nem lehetett az elválasztó műtétet megkezdeni. Oly furcsa pózba göngyöldött, hogy a lényegről – a neméről – nem nyilatkozhatott senki felelősen.

Tizenkét hónap után – Lulla már járni is alig tudott – végre elérte a létesülő lény a tervezett fejlettségi fokot, kimetszhették a hasüregből. Az eseményt nagy céció övezte; volt, aki irigyen azt jósolta, szörnyszülött várható, volt aki hümmögött: kimúlik a levegőn, s akadtak fantáziálók, akik azt terjesztették, talán nem is egy, de két, ellenkező nemű gyerekféle készülődik, akik majd egymás között intézik el a szaporítást – lám, a fejlődés megállíthatatlan! S hosszú-hosszú távra tekintve mégiscsak megújul a Föld... ezek az idealisták egészen a műtétig reménykedtek, ami egyébként komplikáció nélkül zajlott le.

Lullinak tetszett a jövevény, aki egykettőre kinőtte az inkubátort. Gyorsan lábra állt, izmosodott, de nem akart beszélni. S bár hallani hallotta a leghalkabb neszeket, semmi hangot nem adott. Sírás helyett tátogott, mint egykor a halak, amíg ki nem pusztultak. Lulla egy kicsit félt tőle, pedig nem, nem volt szörnyeteg, sőt szépnak nevezhető, dús hajjal, ami havonta színét váltotta, nagy, kerek szemmel, – az egyik szemgolyó kék a másik fekete – mindenképpen különlegesség. Ötéves korára – ha némán is – mindenkit túlnőtt. Mindig mosolygott, mindig engedelmeskedett. Ideális egyed. De az *alaphibán* – hogy egyszerre két, egy női, egy férfi nemiszerve volt, semmi sem változtatott. Tehát önmagát kéne megtermékenyíteni! Próbálkozott is, de hiába. Mindig maradt két centi távolság a hátra-csúszott tátongó rés, és a felcsúszott, duzzadó vessző között. Pedig a méh és a petefészek is a helyén, az ondótermelés is szabályszerű.

A lényt Lullianak nevezték és a 12-es sorszámot kapta. Kerülték a hivatalosságok: túl sok reményt vesztettek általa. A többiek inkább kárörvendtek: lám, nincs kivétel. S oly mindegy, ha egyszer ők maguknak be kell fejezni, lesz-e más valaki, aki újramezdi...

Lulla végül ránézni se bírta Lullióra, úgy érezte, becsapta. Lulli – a felelősségérzet halvány maradványaként – azon töprengett, nem kéne-e az óriás gyermeket megsemmisíteni... mielőtt elkerülhetetlenül egyedül marad a kiszikkadt Földön. Kollektíve haldokolni mégiscsak igazságosabb. Humánusabb – ha egyáltalán van értelme ennek a szónak, amikor a következetes antihumanizmus a gyakorlatban az egyetlen jó.

A kedvezményeket természetesen visszavonták. Sőt. Lullia vízadagját másfél decire csökkentették. S mivel erős volt, beosztották a szemétrendezők mellé segédnek. Naphosszat ugrándozott a meg-megroggyanó nejlonszákok között; egyengette a kupacokat, toronymagasra halmozta őket. Vízszintesen tárolni már egy tenyérnyi hely sem maradt, egyre szűkültek a közlekedőjáratok. Tanulni pedig nem volt mit és nem volt miért. És ugyan kitől?

Lullia formás, nagy teste bebüdosödött; magát kényszerűen a zsákok réseibe ömlesztette. Aludni ott aludt (inkább ájulatan, napi két órát mindössze) a szeméthalom tetején.

Lulla és Lulli tudata – csakúgy, mint mindenkié – egyre tompább lett. Már nem beszéltek, töredékszavakban sem. A mozgás vánszorgássá lassult. Az ember-maradványok fel sem fogták, kinek melyik perc az utolsó. Így működött – morzsáiban – a kegyelem. Amikor tömegesen vagy egyenként kimúltak, eltakarítani se kellett: lapos, száraz lemezként heverték, szorosan egymáson, a Napnak kitéve. Végül a legkivételesebbek sem voltak már kivételesek. Csak az agóniájuk nyúlt hosszabbra.

Mégis: ez már nem tragédia. Még könnyek se. Csak a csikorgó só a szemek kimart csücskében. Elpárolgott értelem, kihunyt érzélem, megbénult akarat. A *semmi* nem tud fájni.

Innen egyhangú a történet.

*

Lullia egyedül maradt, végül. A szeméttelenen egyszerre úr és szolga. Csontsovány, magas, cserzett bőrű; csomókban tapadó szőrzetekkel. Kék és fekete szeme egyaránt elhályogosodott – már a *látszólag* közönyösen izzó Napkorongot se látta. A torkát vonításra nyitotta, – hang nem született. Még kiköpni se tudta szűrös, homokszáraz – feleslegesült – nyelvét. A Hold egyre kövérebb és foltosabb lett, és egyre közelebb jött a perzselő éjszakában. Felszívta a tetemekből, amit a nap meghagyott.

Lullia – az utolsó gyermek – ön-tudatlanul, nyomtalanul sorvadt el a Földön.

És a Föld – repedezett, füstölgő agyaggolyó – keringett tovább az űrben, amíg szét nem porladt.

A Teremtmény tönkretette a Teremtést.

A Szentlélek visszaszívta lehelletét. A Fiú felszedte sátorfáját, s beljebb húzódott az Univerzumba, újra felvérző sebekkel. Az Atya pedig töpreng; kezdheti előlről:

... embert, a maga hasonlatosságára?!

Ha +

*Nincs szó, csak gondolat
izzik a Napfonat
de nem éget
az örökös kezdet
sose érhet véget
áthatol a férfi
besímul a nő
célba jut
minden eredő
beérett a bolygónk
kifakult a zöldje
öreg lett és meddő
magnevelő földje
durva már az ásvány
felsebzi a talpat
sűrű lett az étel
tömít, de nem laktat*

alacsony felhőkből
 oltjuk el a szomjat
 szem nélkül is látjuk
 a jövőt és a múltat.
 Átlátszó a testünk
 a csontunk már puha
 rugalmas a sarkunk
 fényből van a ruha

az ember utolsó bőrét is levedli
 a bölcsesség megtanult szeretni

lehull a felesleg
 marad csak a lényeg
 ringatnak a dajkák
 légben is tűznmű Lények,
 a víznek a vízszint nem elég
 függőben hasad csurog az Ég
 életeink utunk gyöngygolyói
 láncon sorbafűzve
 csillámporrá morzsolgatjuk
 szétszórjuk az úrbe

amit viseltünk az éter feloldja
 mez-telenségünk az Istenek gondja

s mert nagyon akartuk
 létrejött az utolsó gyermek
 alig-test valóság
 a megképzett „szeretek”
 a szilárdat a cseppfolyós
 immáron felissza
 a nosztalgia eltűnt
 sose nézünk vissza
 a kozmoszban fehér csík
 az ember egykor itt haladt
 s létbe lépett ismét
 Új Földön Új Ég alatt

Az utolsó gyermek az első leszen
 így legyen, úgy legyen.

*

Hosszú aluvás, lassúdad ébredéssel. Halványpiros derengés. Újra hajnalodik. A Szent Szellem megint kiárad. A Fiú végleg leválhat a keresztről. Az Atya, már mint karonülőt, a Teremtményt a csillagoknak büszkén fölmutatja.

Igen. Ez már hasonlít.